

Catalunya observada per un polonès

JERZY ELIGIUSZ WIELUNSKI (historiador i escriptor)

Hi ha un creixent interès per conèixer els celtes, determinat sobretot per un corrent global d'activació de les minories nacionals (se cerquen les arrels i s'hi vol tornar), en contra dels moviments ideològics i científics i en contra de les previsions de la seva gradual intenció de fer desaparèixer tot el que no sigui desenvolupament econòmic. Com a exemples significatius de planificació extintiva, podem enumerar ací els bascos, els catalans, els corsos, els bretons, els quebequesos, els indis d'Amèrica, els albanesos de Kosovo...

Com a historiador, i amb predilecció per conèixer les nacions sense estat, sé des de fa ja més de trenta anys que es parla del problema català, problema polític sols de les autoritats de Madrid, no pas dels catalans. En polonès tinc un llibre on, traduït al català, dic això:

«Catalonicidi? Ningú no ens entendria; la paraula és absurda perquè no apuntem al veritable problema, que és de genocidi invisible i gradual, causat pel desenvolupament econòmic. No volem, doncs, un tal desenvolupament si ens fa desaparèixer del mapa!»

En una situació d'aquestes, una motivació o explicació ideològica és un engany, perquè la realitat és que hi ha un desenvolupament real que té conseqüències genocides, que va en camí d'eliminar les llengües no prou fortes i sense estat, com la catalana... Naturalment, se salven de la liquidació l'anglès i l'alemany i també el francès i l'espanyol.

¿Ho saben, els catalans, que són un poble destinat a l'eliminació? Això ho tinc escrit en un dels meus llibres, com ara *Razem z Niemcami* (que traduït al català seria *Al costat dels alemanys*), Lublin 2003. I, encara més, voldrien conèixer els catalans i els bascos el gran projecte d'eliminació que pesa sobre ells? És ben probable que el rei d'Espanya sí que ho sàpiga, que hi ha un projecte d'extinció de les minories espanyoles.

Hi ha alguns mètodes molt eficaços per a fer desaparèixer un poble o una minoria nacional. Són els mètodes pacífics

Jerzy Eligiusz Wielunski estudiant la seva traducció polonesa de *Omeros*

i no violents, elaborats científicament per professors i doctors en sociologia, lingüística i politologia (*chapeau bas!*), tots políticament correctes (¿ideològicament relacionats amb un especialista eutanotòlog, Dr. Mengele?). No es tracta pas, naturalment, de cap genocidi físic; ja hi ha altres mesures modernes per a fer desaparèixer nacions sense estat.

És una paradoxa absurda que tots els ciutadans d'un estat efectivament multinacional tinguin les mateixes lleis, cosa que vol dir que desnacionalitzats i desnacionalitzadors estan sota la mateixa situació legal. Tanmateix, es diu que no és necessari l'ús d'una llengua com la catalana. En conseqüència, no és ver que els catalans i els castellans estiguin efectivament en la mateixa situació; això és solament teoria. La realitat és que en una situació de bilingüisme com hi ha a Catalunya, l'extinció del català per un mitjà pacífic és ja un fet. Resulta que n'hi ha uns que mai no són bilingües, i n'hi ha uns altres que, cansats d'haver de parlar dues llengües, de mica en mica deixen de parlar la que els sembla de rang inferior. Les noves generacions són molt sensibles a això i ja no parlen la de les seves famílies, si és aquella que està en condicions d'inferioritat. El genocidi és invisible però eficaç. En la li-

teratura anglosaxona hi ha un poema escrit en anglès sobre l'anglesització dels celtes de Gal·les (*I lost my native language...*). Hi ha molts altres mètodes per al procés d'extinció d'una llengua, que podrien ser compresos dins l'expressió de Pere Calders «Circ Paneuro Internacional» (*Gaeli i l'home Déu*, p. 69), com seria, per exemple, parlar de pluralisme, de tolerància, d'universalisme, de marginació de la llengua que, de fet, no és la marginada sinó la que margina aquella altra amb la qual conviu...

El català no solament fou una llengua assetjada; ni que sigui clandestinament, ho continua essent: 1976, 1977, [...], 2006... A Polònia el parlament de Varsòvia votà una llei en contra de la llengua polonesa: a favor de la marginació de la nostra llengua! Eren els constructors de la Comunió Paneuropea, que sols volien una llengua i cap altra en la burocràcia de Brussel·les. Deien: *Ein paneuropäisches Volk! Ein paneuropäisches Reich! Eine paneuropäische Sprache und natürlich eine paneuropäische Wehrmacht!* Comprensiblement, tips de traduir a tantes llengües tants documents, la solució d'un poble global per a ells era ideal. Potser retornaríem a l'estat d'abans de la torre de

Babel, en què hi havia una sola llengua, probablement l'hebreu, per a tots els homes. Però, a partir de llavors, hi hagué el diví advertiment: mai més no tindreu una llengua comuna!

Tinc al meu davant un llibre: *El Parlament de Catalunya: l'estructura i les funcions del Parlament*. I vull saber què s'hi diu de la paraula *nació* (nació és una paraula clau si es volen tenir representants en un parlament). Resulta que sols a la pàgina 63 puc trobar-hi la paraula *nacionalitat*, descrita així: «Col·lectivitat amb característiques històriques, lingüístiques, culturals, etc. pròpies de Catalunya, reconegudes com a tals pel seu Estatut d'autonomia, d'acord amb la Constitució espanyola.» Resulta, doncs, que la Constitució espanyola ha de decidir què és Catalunya, què és l'Estat català i la nació catalana. Quina manipulació! Quina tristesa! Sor-tim d'aquesta tenebra paneuropea.

Ens trobem davant un gran problema: Els catalans, privats del seu estat

— *Els catalans saben que no són castellans (espanyols). Però això no ho saben ni ho diuen els llibres publicats a Polònia, ni els nostres diaris, ni la ràdio, ni la televisió.*

Potser hi ha «informacionoides» sobre Catalunya, però la ignorància que se'n té és il·lustre. Ens trobem certament davant un element del mètode de genocidi pacífic, no violent, gradual, sempre efectiu, millor que l'eutanàsia.

— *Per a tots els polonesos, Barcelona, la capital de la província de Catalunya, és una ciutat espanyola.*

— *El català és un dialecte espanyol, se-gons pensen els polonesos.*

— *Catalunya és una regió espanyola, se-gons la premsa de Polònia, en aquest UBekistan of the Third World.*

— *Els catalans són una minoria nacional.* Això ho escriuen els nostres politòlegs (políticament correctes). Els catalans són una nació sense estat nacional des de l'any 1714, i, per tant, els nostres politòlegs no volen saber res dels pobles oprimits, privats d'estat propi nacional.

— *Un poble pot ser una part integral d'un altre poble.*

— *Els catalans són separatistes i terroristes.* Això sovint és escrit per alguns periodistes ignorants.

català des de l'any 1714 (victòria dels Borbons), volen restituir-lo, volen la llibertat i la independència; volen alli-

berar-se de l'ocupació forastera (castellana!). Els catalans ja estan cansats de resistencialisme. També els polonesos estem cansats de la lluita per la independència (1772-2006). En aquests darrers dos anys més de dos milions de joves han emigrat perquè han estat educats sense patriotisme ni esperit de servei al poble polonès. La dependència comporta aquesta mancança de sentiment de lluita. Són educats d'una manera liberal, cosmopolita, paneuropea, global i absurda, sense gaires perspectives de futur. És l'*Homo paneuropeus*, producte final d'aquesta educació. Són un altre element a fer la tasca liberal, anomenada *desaparició de certes llengües i de certs pobles*.

Per què no hi ha cap, ni una, representació oficial de Catalunya a Polònia? Doncs perquè encara no existeix l'Estat català independent. Mireu, el deure oficial de cada ambaixador o cònsol de Polònia en els països forasters és (d'una manera formal) llegir, escoltar i observar tot el que hom diu de Polònia i dels polonesos. Quan, per exemple, un periodista estranger escriu un article dient quelcom incorrecte sobre Polònia o els polonesos, el deure del nostre ambaixador és rectificar-lo i fer-li observar que és un ignorant o un diletant. Polònia no és independent, però té els seus ambaixadors. Polònia patí tres invasions: la de l'Alemanya de Hitler, la de la Rússia de Stalin i la d'Eslovàquia de sant Tiso (un catòlic, els cavallers del qual afusellaren els militars polonesos políticament incorrectes). L'any 1944 l'invasor i ocupant alemany fou canviat pel nou invasor i ocupant alliberador soviètic, que es mantingué en el poder fins a l'any 1989, formant una república ComUnionista formalment independent però formalment sovietitzada: l'*Homo sovieticus*! A partir de 1989 l'ocupant alliberador soviètic ens fou canviat per unes forces polítiques en pro d'una mútua col·laboració secreta amb els antics serveis d'informació i intel·ligència i de seguretat de l'antiga Gulagunió Soviètica. Per una banda, sembla que tinguem la independència, però, per l'altra, aquest govern que es diu patriòtic cau en moltes contradiccions.

Bé, tornem al que dèiem: Catalunya no té cap representació oficial a Polònia? No n'hi té absolutament cap. En conseqüència, els forasters poden dir i escriure tot allò que vulguin de Catalunya, tenint la llibertat de no preocu-

par-se de si és veritat o no. Ai, la llibertat! Tots els esforços de les persones pro-catalanes no tenen gens d'importància (i si en tenen, és il·lusòria); cal ser políticament correcte.

No cal dir que entre els diferents governs estatals hi ha solidaritat. Però la solidaritat manca entre totes les nacions oprimides en una Paneuropa. En l'actual Comunió Paneuropea hi ha la més gran lliure presó de què disposen les nacions paneuropees, encara més terribles que aquella que fou la Gulagunió Soviètica, segons l'opinió dels exdissidents gulagunionistes, que diuen que Comunió Paneuropea pot fàcilment transformar-se en una Gulagunió Paneuropea.

Després de la Hiroshima del Kurdistan o de la gasificació de 5.000 kurds pels militars de l'Iraq, els representants de 149 estats, reunits a París pel gener de 1989, no arribaren a cap conclusió per a condemnar Saddam Hussein (ara ja ajusticiat) per aquell genocidi (kurdocidi). La hipocresia és un element estructural necessari de la política internacional.

S'ha de començar a parlar clar: o independència o res. Tot això de les autonomies és una forma legal més de domini d'un poble sobre un altre. A Catalunya és hora de decidir: independència per als Països Catalans, o, si no, per a Catalunya, una i sola.

I una sola llengua nacional, una solament. De cap manera molts dialectes de la mateixa llengua nacional (com, per exemple, el valencià, el mallorquí, l'alguerès...). No!: sobretot una única llengua nacional catalana per a tots els catalans de l'Estat nacional català. Una alternativa: cap Estat nacional català i tots els dialectes catalans. Mort segura. A Grisònia ja es provà aquesta alternativa, però l'alemanyització hi arribà tot seguit. Naturalment, perquè segons els *Human rights* els representants de les nacions desnacionalitzades tenen els mateixos drets que els seus desnacionalitzadors. Aquest fet absurd –aquesta trista veritat– és la conclusió de la meua tesi doctoral. No és possible negar-ho. Però el món continua parlant dels drets humans. Sembla que la veritat no pugui ser coneguda. Visca Catalunya lliure! ♦

ADREÇA:

Jerzy Eligiusz Wielunski
Tristana 38,
20-713 LUBLIN-18
(Polònia)